

Kontrol. Jeg ved, at der ogsaa er kontrollerede Slagtehus, hvorfra man har udleveret kasseret Kød til Ejeren igen uden at have sikret sig dets Destruktion. Jeg er forvisset om, at baade den højtærede Landbrugsminister og det høje Ting ville give mig Ret i, at sligt ikke bør finde Sted, og at en Tilføjelse til § 2 i den af mig angivne Retning vil være at anbefale, eller i det mindste, at de nærmere Regler, som skulle udfærdiges af Landbrugsministeren, tage de nuværende uheldige Forhold med i Betragtning.

Den sproglige Affattelse af § 3 er ikke heldig, dens Mening kunde maaske misforstaas. Jeg tror, at Paragraffens Mening vilde komme klarere frem, dersom Paragraffens Ordlyd blev denne: „Kød- og Slagteaffald af selvdøde Heste, Hornkvæg, Faar, Geder og Svin maa ikke under nogen Form sælges til Menneskeføde. Saafremt det sælges eller overdrages til anden Anvendelse, skal Ejeren ved skriftlig Erklæring fra Modtageren eller paa anden bevislig Maade sikre sig, at den, til hvem han sælger eller overdrager Varen, er gjort bekendt med, at Varen ikke egner sig til at benyttes til Menneskeføde“. Dette er, som sagt, kun en Redaktionsændring, men en Redaktionsændring, som bør anbefales.

Men foruden de i §§ 3 og 4 omhandlede Erklæringer, synes jeg, der er noget, der taler for, at der skal paahvile Sælgeren af selvdøde eller syge Kreaturer Anmeldelsespligt til den stedlige Politimester inden 24 Timer. Jeg indser vel, at Politiet, der hos Køberen skal konstatere, at Kødet virkelig ikke er blevet solgt til Menneskeføde, paa denne Maade faar et, særlig i Begyndelsen, forøget Arbejde. Men det synes mig klart, at vi ellers ikke have nogen som helst Garanti for eller Kontrol med, at Kødet i parterter eller paa anden Maade behandlet Form alligevel ikke anvendes til Menneskeføde.

Den sidste ærede Taler anbefalede Statskontrol, og jeg kan til en vis Grad give ham Ret. I det Forslag til Kødkontrol, som i 1899 blev forelagt af daværende Landbrugsminister Hage, blev det som bekendt foreslaaet, at det veterinære Tilsyn paa Eksportslagterierne skulde foretages af Dyrlæger, der vare ansatte af Landbrugsministeren og lønnet af Statskassen. De private Eksportslagterier skulde saa refundere Statskassen Halvdelen af Udgiften til Dyrlægelønningerne. Selv om jeg indrømmer, at Forholdene ere blevne en hel Del forbedrede ved den senere An-

sættelse af Kødkontrollinspektører, tror jeg, at der endnu er Fare for, at Dyrlægerne kunne komme i et vist Afhængighedsforhold til de Eksportslagterier, som betale dem deres Lønninger. Jeg mener derfor, det bedste vilde være, at Dyrlægerne ansattes af Staten og lønnet af det offentlige, medens det saa skulde overlades til Landbrugsministeren at bestemme, under hvilken Form Statskassen skulde have den Afgift, Eksportslagterierne skulde udrede.

Men dersom vi ikke kunne naa til en Statskontrol, tror jeg, man burde foretrække den Ordning, at det ikke blev Eksportslagterierne, som direkte betalte Dyrlægerne, men at de udredede en Afgift, som saa de paagældende Myndigheder skulde udbetale vedkommende Dyrlæger. Ærede Medlemmer kunne sige, at det er Per Gantes Genvej, men jeg tror alligevel, at denne Per Gantes Genvej vil være heldig.

Paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag; hvis det er Meningen, at det skal til Udvalg, da til hurtig Udvalgsbehandling, i alt Fald til hurtig Fremme.

De Misligheder, der for nylig foregik paa Slagteriet i Holbæk og for et Aarstid siden foregik paa Slagteriet i Esbjerg — det sidste Tilfælde er jo mindre oplyst —, og det Røre, disse Misligheder have vakt baade herhjemme og i England, opfordre os til at handle uden Tøven. Men maa jeg om disse Misligheder til Slut sige et Par Ord. Selvfølgelig mener ogsaa jeg, at Øvrigheden straks skal gøres opmærksom paa, at den Slags Misbrug gaa i Svang, og selvfølgelig mener ogsaa jeg, at Øvrigheden straks skal skride ind og med størst mulig Strenghed og Energi standse slige Misbrug. Jeg ønsker ikke, at der skal strøs Sand paa Affæren. Naar Talen er om en for hele vort Land saa vigtig Sag som Danmarks Eksport af Levnedsmidler, ønsker jeg, at der ikke skal vises nogen som helst Lemfældighed overfor dem, der have begaaet Lovovertrædelsen. Men den naturligste Vej at gaa for dem, der opdagede disse Lovovertrædelser, vilde være: først at henvende sig til Øvrigheden, og kun i Tilfælde af, at denne vendte det døve Øre til, var der Anledning for dem til at gaa til Pressen, og først da var der Anledning for Pressen til at slaa Alarm. Jeg ved ikke, om man i Holbæk er gaaet den Vej, som synes mig den eneste rette. Thi hvis Øvrigheden straks skred ind, og hvis Misbrugene straks standsedes, kan jeg ikke indse, at det er en patriotisk Gerning